

LŐRINCZI LAJOS

KIÁLTÓ SZÓ: EGYENGESSÉTEK AZ ÚR ÚTJÁT!

„[...] ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta beszédeinek könyvében:
 »Kiáltó hangja szól a pusztában:
 Készítsétek el az Úr útját,
 tegyétek egyenessé ösvényeit...«”

(Lk 3,4)

Ma reggel kellemes élménnyel kezdődött a napom: ajtónkon kilépve gyönyörű szivárvány kötötte össze Fenes, a paplakkal szemközti erdő fölött a földet az éggel. A fáktól a magas ég felé ívelt meredeken, mégis szelíden, s a magasban eltűnt a felhők mögött. Lelkemben melegség támadt, mert az elmúlt hónapok büntető szárazsága, türelmetlen várakozása után úgy éreztem, az Úr üzent így, éppen mint Noénak sok ezer évvel ezelőtt, az özönvíz után: íme, új szövetséget kötök az én népemmel, ti megmaradtok az én utamon, én pedig vigyázok rátok.

A Lukács evangéliumából idézett vers ősi prófétai kijelentés. A szövetségesség miatt népével állandó perben álló Isten ezekkel a szavakkal fordult prófétáihoz: kiáltatok, szólítsatok, építsetek és rontsatok, plántáljatok és irtsatok, és készítsétek az utat a ti érkező Uratoknak, egyengessétek az ösvényeket, amelyek hozzám vezetnek!

E küzdelem állandó volt, mert akkor is könnyebb volt a görbe utakon járni, mint az egyenesen; törvényszegéssel, hatalmaskodással, hazugságokkal meggazdagodni, mint becsületesen, igazságosan és egyenesen élni. A népet mindig figyelmeztetni kellett, hogy könnyebben lehet érvényesülni becstelen utakon, de mivel ezek az utak Istentől távol esnek, végül nem üdvösséghez, hanem a veszedelembe és kárhozatba vezetnek.

Keresztelő János ennek az ősi prófétai küzdelemnek az újabb harcosa. A pusztaságban él, állatbőr ruhában, a mező és erdő nyújtotta eledellel, hogy megmutassa Isten gondoskodását minden teremtménye felett. A Jordán folyó mellett rendkívüli prófétai erővel hívja bűnbánatra az eltévelyedett embereket. „Térjete meg, mert elközelgett a mennyek országa! – mondja – Teremjete Istenhez méltó gyümölcsöket, mert a fejsze már a fák gyökereire vettetett!”

Elődeihez hasonlóan ő is útkészítő, ő mégis más. Mert bár ő is Istent szolgálja, mégis elsősorban Jézusnak készíti az utat. Bűnbánati keresztséggel kereszteli az embereket, válogatás nélkül, tisztítgatja lelkeiket, öntisztításra szólítja fel, hogy méltók és képesek legyenek a Jézus által hozandó evangélium befogadására. „Én csak utat készítek – mondja –. De éutánam jön egy férfiú, aki tüzzel és szentlélekkel fog titeket keresztelni.”

Ej, de elkelve közöttünk is egy kiáltó szó, egy Keresztelő János, aki mint élő lelkiismeret itt futkosna közöttünk, és egyengetné utainkat! Kiáltana az anyának: ne dobd el gyermeked! Kiáltana a gyermeknek: gondoskodj szüleidről, akik felneveltek! Kiáltana a hitvesnek: hűtlenül ne hagyd cserben társadat, csalóka boldogságért! Kiáltana férfinak és nőnek: ne engedj a szesz csábításának, amely mint minden kísértő, a megváltás mezében közelít, de egyszerre megragadja torkodat, elszakít azoktól, kik téged legjobban szeretnek, és szétzilál mindent, amit hosszú éveken keresztül alkottál! Kiáltana: ember, ne kárhoztasd mindig az Istent vagy bárki mást a magad mulasztásai, hibái miatt, és életed zsákutcáiban elsősorban ne *kívül*, hanem *magadban* keress kivezető utat! Figyelmeztetne: Isten útjaitól távol, szakadékok fölé gyökeret verő fák ne legyünk, hanem ereszünk gyökeret az Isten által mutatott egyenes és bő teremést ígérő jó út menti talajba!

De elkelve a pusztai szó vezetőinknek, a falutól, községen keresztül egészen a megyéig és parlamentig! De kellene e szó orvosnak, tanárnak, munkásnak, földművesnek, gyermeknek és felnőttnek. De kellene szülőföldjét elhagyónak és itthon maradónak!

Mert ez a világ, a mai emberek nagy része jobban szereti a görbe, rejtett, de jobban jövedelmező utakat, amelyek a pokolba visznek, mint az isteni egyeneset!

A szavak sokszor elhangzanak. Csak a fülek süketek, nagyon kevesen akarják meghallani.

Testvéreim! Isten ma is szólít minket: kit küldjek el, ki megy el követségben?! S nekünk ezt a megszólítást meg kell hallanunk. A mi lelkünk eléggé tiszta és készséges kell hogy legyen arra, hogy így szólhassunk: „itt vagyok, engem küldj!” A példa előttünk áll, a Keresztelő János példája. Az út adott: a Jézus útja. Nem kell mást tennünk, mint szólni és megélni Jézus evangéliumát, s akkor utunk egyenes lesz, példánk kész mindenki számára, aki nem akar a lelki vakság és sükettség kellemesebb, de kárhozatra vezető görbe útján maradni. Ne legyen a próféta szava pusztába kiáltott, ahol senki nem hallja! Találjon bennünk útitársat az igazság, becsülete, Isten melletti küzdelember!

Jézus útja nem könnyű. Mert meg kell aláznunk sokszor magunkat. Mert meg kell tanulni lemondani – vágyakról, kapcsolatokról, érzésekről, amelyek már nem vezetnek semmi jóra. Meg kell tanulnunk helyesen ítélni, nemcsak az értelmünkkel, de szívünkkel, de nemcsak a szívünkkel, az értelemünkkel is. Meg kell éreznünk, hogy mennyivel jobb íze van a simogató szónak, mint a bántónak, a becsületesen szerzett kenyérnek, mint a más karánnyertnek, mennyivel jobb a szerénységben a lelki békesség, mint a pompában az állandó idegfenntartás.

Így legyünk mindannyian útkészítők az Úrnak. Kezdjük magunkban a munkát, folytassuk gyermekeinkkel, szüleinkkel, testvéreinkkel, munkatársainkkal, falutársakkal s az összes többiekkel. Járjunk az egyenes, keskeny úton, s vezessük azor szereteteinket is, mert ez Istennel-örömmre és bekére vezet. Ámen.

ORBÁN ERIKA

ISTEN HORDOZÓI

„Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be.” (Mt 18,1–6)

Kedves Testvéreim!

Ismeretlen gyülekezetek előtt állva minden lelkész kissé kényelmetlenül érzi magát – mint ahogy most én is. Mert kételkedem. Nem tudom, ki, hogy van itt, milyen lelkülettel, és ez elbizonytalanít. Úgy érzem, az, amiről szólni kívánok, meghatározza ittléteket: megléte bátorít, hiánya elzárja előleket a mennyeknek országát... S hogy mégis folytatom, az egyedül a magamban megtalált erőnek köszönhető, mely nem hagy nyugodni, szóra kényszerít, szóródni kíván.

Az imént felolvasott sorok között van egy nyugtalanságot hordozó kérdés: „Ki a nagyobb a *mennyek országában*?” Meg kell mondanom, hogy amikor először, felületesen olvastam e szavakat, azt hittem, semmi közöm hozzájuk, hiszen a „mennyek országának lakóit érinti”. A csodálkozás, hogy mennyire benne vagyok, akkor ért utol, amikor e kérdés találkozott abbéli hitemmel, hogy Istennek országa, a mennyeknek országa nem valami távoli, földön és életem túli hely, idő, hanem állandó, lüktető valósága *lehet* életünknek. Úgy csengett tehát, mintha a tanítványok azt kérdezték volna: „Ki a nagyobb itt, miközülünk?” És ez új megvilágításba helyezte az egész beszélgetést.

Ki a *nagyobb* itt?... Olyan, mint amikor élénk áll az óvodás, és megkérdezi: Ki a jobb? Én vagy Ő? Vagy, amikor a kisiskolás vallatóra fog: Kéé szebb, az enyém vagy az Övé? Ki az ügyesebb, én vagy Ő? És nem értjük, honnan ez a mélyből feltörő hasonlítgatás, melyben mindig van egy kis versengés, „rivalizálás”. Most is inkább felháborodás fog el, hogy a tanítványok ennyire földhözragadtak?! Vagy mit rejthet még ez a kérdés?!... Elsőbbséget? Fontosságot? Előrébb valóságot? Minőségi megkülönböztetést? Vagy egyszerűen a *másság* felől érdeklődnek?! És a válasz, amely követi e kérdést, a viszonyulás, mintha a tanítványokat igazolná: helyénvaló a kérdés! Feltehető! Ez minket végképp megzavar.

Jézus nem ülteti le tanítványait, hogy oktalanságot kérdeznek, nem mondja egyetlen szóval sem, hogy ne vágyjanak nagyságra, ne akarjanak nagyobbak